

Sygn. akt I C 168/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 grudnia 2016r.

SĄD OKRĘGOWY w ŁOMŻY w WYDZIALE I CYWILNYM,

w składzie:

PRZEWODNICZĄCY: SSO ANDRZEJ KORDOWSKI

PROTOKOLANT: ALICJA GŁADYSIAK

po rozpoznaniu w dniu 12 grudnia 2016r. w Łomży

na rozprawie,

sprawy z powództwa (...) S. (...) we W.

przeciwko A. G.

o zapłatę 137.063,95 zł.

I. oddała powództwo;

II. zasądza od powoda (...)S. (...) we W. na rzecz adwokata W. P. kwotę 7.200 zł., powiększoną o należny podatek VAT, tytułem wynagrodzenia pełnomocnika, ustanowionego z urzędu;

III. nakazuje pobrać od powoda (...) S. (...)we W. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Łomży kwotę 2.252 zł. tytułem wydatków wyłożonych z sum budżetowych.

Sygn. akt I C 168/16

UZASADNIENIE

(...)z siedzibą we W. w pozwie skierowanym przeciwko A. G. wniósł o zasądzenie na rzecz powoda kwoty 137.063,95 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz o zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu podał, że pozwana A. G. oraz Bank (...) S.A. – (...) zawarli w dniu 21.11.2008 r. umowę bankową, na podstawie której pozwana otrzymała określoną w umowie kwotę pieniężną i jednocześnie zobowiązała się do jej zwrotu na warunkach określonych w tejże umowie. Pozwana nie wywiązała się z przyjętego na siebie zobowiązania, wobec czego niespłacona kwota należności głównej stała się wymagalna wraz z kwotą odsetek za opóźnienie w spełnieniu świadczenia. Wierzyciel pierwotny wezwał pozwaną do zapłaty kwoty pieniężnej i jednocześnie w treści wezwania poinformował, że w przypadku niewypełnienia obowiązków określonych w wezwaniu wierzytelność zostanie przelana na rzecz (...) (...). Pozwana nie wykonała zobowiązania. W dniu 26.11.2014 r. została zawarta umowa przelewu wierzytelności, na mocy której powód nabył całość praw i obowiązków wynikających z umowy zawartej pomiędzy pozwaną a wierzycielem pierwotnym. Wskazał, że zadłużenie pozwanej wynosi obecnie 137.063,95 zł, w tym należność główna w wysokości 79.334,11 zł oraz skapitalizowane odsetki w wysokości 57.729,84 zł.

Sąd Okręgowy w Łomży nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 23 lutego 2016 r. sygn. akt I Nc 8/16 nakazał pozwanej A. G., aby zapłaciła w terminie dwóch tygodni od doręczenia nakazu, na rzecz powoda kwotę

137.063,95 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 19 lutego 2016 r. do dnia zapłaty oraz kwotę 6.400 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania, albo wniosła w tym terminie sprzeciw.

Pozwana A. G. w sprzeciwie od nakazu zapłaty wniosła o oddalenie powództwa.

W uzasadnieniu podniosła zarzut przedawnienia. Ponadto podała, że powód w całości rozliczenia nie ujął jej wpłat dokonanych na rachunek Banku, które to wpłaty stanowiły niemal 50% kapitału. Wskazała także, że zgodnie z wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego z dnia 15 marca 2011 r., sygn. akt P 7/09 art. 95 ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Prawo bankowe, który nadawał moc prawną dokumentu urzędowego księgom rachunkowym i wyciągom z ksiąg rachunkowych banku w odniesieniu do praw i obowiązków wynikających z czynności bankowych w postępowaniu cywilnym prowadzonym wobec konsumenta, jest niezgodny z Konstytucją.

Sąd Okręgowy ustalił, co następuje:

W dniu 12.11.2008 r. pozwana A. G. złożyła wniosek o udzielenie pożyczki gotówkowej (k. 39-41).

W dniu 21.11.2008 r. zawarła ona z Bankiem (...) w W. umowę pożyczki gotówkowej nr (...). Kwota pożyczki wynosiła 92.000 zł brutto, z czego 90.000 zł stanowiła pożyczka, natomiast 2.000 zł stanowiła opłata przygotowawcza, która została skredytowana. Oprocentowanie nominalne pożyczki brutto w skali roku wynosiło 14,49%. Zgodnie z umową pożyczka miała być spłacona w 84 ratach wynoszących 1.749 zł, płatnych co miesiąc do 21 dnia każdego miesiąca. Termin płatności pierwszej raty został określony na dzień 21.12.2008 r., a termin płatności ostatniej raty został określony na dzień 21.11.2015 r.

W § 2 pkt. 12 Bank zastrzegł sobie następującą kolejność zaliczania spłaconych rat pożyczki na poczet swoich należności z tytułu udzielonej pożyczki: 1) należne opłaty, 2) odsetki od udzielonej pożyczki, 3) udzielona pożyczka, przy czym Bank zastrzegł sobie prawo do zmiany kolejności zaliczania spłat.

Zgodnie z § 2 pkt 20 Bank zastrzegł sobie również prawo wypowiedzenia umowy, w formie pisemnej z zachowaniem 30-dniowego okresu wypowiedzenia w przypadkach określonych przepisami prawa, w szczególności w razie a) niespłacenia przez pożyczkobiorcę w terminach wynikających z umowy pełnych rat pożyczki za dwa okresy płatności, o ile Bank wyznaczy dodatkowy termin do spłaty zaległości, wynoszący co najmniej 7 dni od daty otrzymania przez pożyczkobiorcę wezwania do zapłaty pod rygorem wypowiedzenia umowy i w tym terminie pożyczkobiorca nie spłaci zaległości, b) naruszenia przez pożyczkobiorcę innych, niż spłata rat postanowień.

W § 2 pkt 21 umowy ustalono, że jeżeli pożyczkobiorca nie spłaci swoich zobowiązań wobec Banku w terminie wskazanym w wypowiedzeniu, cała kwota pożyczki powiększona o należne odsetki i opłaty staje się wymagalna, a Bank przystępuje do zaspokojenia swoich wierzytelności z tytułu umowy w postępowaniu egzekucyjnym. Jednocześnie A. G. złożyła oświadczenie o poddaniu się w zakresie wynikającym z umowy pożyczki egzekucji świadczeń pieniężnych do kwoty 180.000 zł, do której Bank mógł wystawić tytuł egzekucyjny i do dnia 31.12.2020 r. wystąpić o nadanie mu klauzuli wykonalności (§ 4 pkt 7) (umowa pożyczki k. 42-44).

A. G. na poczet spłaty pożyczki dokonała 21 wpłat na łączną kwotę 31.960 zł. Ostatnia wpłata została dokonana w dniu 04.10.2010 r. (k. 70).

Umowa pożyczki została wypowiedziana przez Bank i w dniu 24.11.2010 r. wierzytelność banku stała się wymagalna.

W dniu 03.12.2013 r. Bank (...) w W. wystawił przeciwko A. B. Tytuł Egzekucyjny na łączną kwotę 84.477,29 zł (k. 45) i w dniu 20.12.2013 r. złożył wniosek o nadanie mu klauzuli wykonalności (k. 2 akt VI Co 787/13). Sąd Rejonowy w Zambrowie VI Zamiejscowy Wydział Cywilny w W. Mazowieckiem nadał klauzulę wykonalności (...) postanowieniem z dnia 24 grudnia 2013 r. (k. 16 akt VI Co 787/13).

W dniu 28.01.2014 r. Bank złożył wniosek o wszczęcie egzekucji przeciwko A. G. w celu wyegzekwowania należności głównej w kwocie 79.628,82 zł wraz z dalszymi odsetkami umownymi, odsetek umownych w kwocie 4.712,47 zł wraz

z dalszymi odsetkami umownymi, opłat manipulacyjnych w kwocie 136 zł wraz z dalszymi odsetkami umownymi i skapitalizowanymi na dzień 24.01.2014 r. odsetek umownych i ustawowych w kwocie 36.664,36 zł bez dalszych odsetek (k. 1 akt Km 9232/14).

Postanowieniem z dnia 31.12.2014 r. Komornik Sądowy na wniosek wierzyciela Banku (...) S.A. w W. wszczęte przeciwko A. G. postępowanie egzekucyjne umorzył oraz ustalił koszty postępowania (k. 34 akt Km 9232/14).

W dniu 26.11.2014 r. Bank (...) S.A. z siedzibą w W. zawarł z (...) (...) z siedzibą we W. umowę sprzedaży wierzytelności, na podstawie której Bank zbył na rzecz Prokury swą wierzytelność przysługującą od A. G. w związku z udzieloną jej i niespłaconą w całości pożyczką (k. 8-13).

Wysokość zobowiązania A. G. wynikająca z wyciągu ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego i ewidencji analitycznej z dnia 02.02.2016 r. wynosiła łącznie 137.063,95 zł, w tym należność główna w kwocie 79.334,11 zł, odsetki w kwocie 57.729,84 zł (k. 7).

Łączna kwota zadłużenia A. G. do dnia sprzedaży wierzytelności wynosi 130.292,70 zł, z czego 80.533,81 zł stanowi kwota niespłaconego kapitału pożyczkowego, 2.990,22 zł stanowią niespłacone odsetki umowne, 69,07 zł stanowią odsetki umowne od należnych a niespłaconych w terminie kwot pożyczki oraz 46.699,60 zł stanowią odsetki umowne liczone od dnia 24.11.2010 r. do dnia sprzedaży wierzytelności, przy uwzględnieniu kwot wyegzekwowanych w postępowaniu egzekucyjnym w łącznej wysokości 344,71 zł (opinia k. 111-122).

Powyższy stan faktyczny Sąd Okręgowy ustalił na podstawie: wyciągu z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego i ewidencji analitycznej (k. 7), umowy sprzedaży wierzytelności (k. 8-12), wyciągu z elektronicznego załącznika do umowy cesji (k. 13), wezwania (k. 14), nakazu zapłaty (k. 27), wniosku o udzielenie pożyczki (k. 39-41), umowy pożyczki wraz z aneksem (k. 42-43, 44), (...) (k. 45), wniosku o nadanie klauzuli wykonalności (...) (k. 46-47), wniosku o wszczęcie egzekucji (k. 50-51), postanowienia Komornika o umorzeniu egzekucji (k. 52-53), dowodów wpłat (k. 70), informacyjnych wyjaśnień pozwanej (k. 88), opinii (k. 109-123), dokumentów zgromadzonych w aktach Km 9232/14 oraz dokumentów zgromadzonych w aktach VI Co 787/13.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Powództwo podlegało oddaleniu.

W sprawie bezsporna była okoliczność zawarcia umowy pożyczki pomiędzy Bankiem (...) a pozwaną A. G.. Pozwana A. G. powyższe przyznała i nie kwestionowała w tym przedmiocie dokumentów przedstawionych przez powoda. Bezsporne było również, że kwota pożyczki została pozwanej wypłacona na mocy postanowień umowy pożyczki, jak również to, że pozwana zaprzestała płacenia pełnych rat pożyczki w terminach wynikających z umowy i spłaciła pożyczkę jedynie w części.

Poza sporem pozostawało również, że stronie powodowej przysługuje legitymacja czynna do wytoczenia powództwa w sprawie. Pozwana nie kwestionowała cesji wierzytelności i przedłożonych na tę okoliczność dokumentów. Na podstawie umowy cesji wierzytelności z 26.11.2014 r. Prokura Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą we W. nabył od Banku (...) S.A. z siedzibą w W. wierzytelność wobec pozwanej z tytułu umowy pożyczki nr (...) z dnia 21.11.2008 r. Zgodnie z art. 509 § 1 i 2 k.c. wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania, zaś wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki.

Pozwana kwestionowała natomiast wysokość zadłużenia i przedłożyła dowody wpłat oraz podniosła zarzut przedawnienia.

Na okoliczność ustalenia rzeczywistego zadłużenia pozwanej z tytułu zawartej przez nią umowy bankowej Sąd dopuścił dowód z opinii biegłego z zakresu ekonomii Z. P..

Zgodnie z opinią biegłego łączna kwota zadłużenia pozwanej do dnia sprzedaży wierzytelności wyniosła 130.292,70 zł, z czego należność główna wyniosła 80.533,81 zł, odsetki umowne wyniosły 2.990,22 zł, odsetki umowne od należnych a niespłaconych w terminach kwot pożyczki wyniosły 69.07 a odsetki umowne od dnia wymagalności do dnia sprzedaży wierzytelności wyniosły 46.699,60 zł.

Sąd oparł się na powyższej opinii biegłego, uznając że została sporządzona w sposób prawidłowy i zgodnie z wiedzą zawodową oraz obowiązującymi przepisami. Jest jasna, rzetelna, logiczna i obiektywna. Strony nie kwestionowały opinii. Sąd także nie miał żadnych zastrzeżeń, co do przyjętej przez biegłego metody oraz danych wyjściowych do przeprowadzonych obliczeń. Uwzględnione przez biegłego dane oraz poczynione przez niego założenia nie pozostawały w sprzeczności z dokumentacją zgromadzoną w aktach sprawy.

Uwzględniając powyższe należy stwierdzić, że w sprawie wykazane zostało, że Bank posiadał wobec pozwanej wierzytelność, wykazana została przez powoda skuteczność jej nabycia. Na podstawie opinii biegłego wykazana z kolei została jej wysokość. Nie mniej w ocenie Sądu wierzytelność w dacie wniesienia pozwu była już przedawniona.

Art. 117 § 2 k.c. stanowi, że po upływie terminu przedawnienia ten, przeciwko komu przysługuje roszczenie może uchylić się od jego zaspokojenia chyba, że zrzeka się korzystania z zarzutu przedawnienia. Zgodnie z art. 118 k.c. jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej, termin przedawnienia wynosi lat dziesięć, a dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej - trzy lata. Jeżeli chodzi o roszczenia z umów bankowych to brak jest przepisu szczególnego, który regulowałby termin przedawnienia tego rodzaju roszczeń, należało zatem przyjąć, że dochodzone w sprawie roszczenie strony powodowej przedawnia się z upływem 3 lat.

Zgodnie z art. 120 § 1 k.c. bieg przedawnienia rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stało się wymagalne. Jeżeli wymagalność roszczenia zależy od podjęcia określonej czynności przez uprawnionego, bieg terminu rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stałoby się wymagalne, gdyby uprawniony podjął czynność w najwcześniejszym możliwym terminie.

Wymagalność roszczenia Banku wobec pozwanej zależna była od spełniania warunków określonych w § 2 pkt 20 i 21 umowy pożyczki. Przesłanką wymagalności całej kwoty pożyczki powiększonej o należne odsetki i opłaty było nie spłacenie przez pozwaną swego zobowiązania w terminie wyznaczonym w wypowiedzeniu (§ 2 pkt 21 umowy pożyczki).

W aktach sprawy nie ma pełnej dokumentacji pożyczkowej. Przede wszystkim brakuje samego wypowiedzenia umowy, która pozwalałaby ustalić kiedy roszczenie stało się wymagalne. Jednakże sama okoliczność wypowiedzenia umowy przez Bank była bezsporna a data wymagalności roszczenia wynikała z bankowego tytułu egzekucyjnego nr (...), w którym wskazano 24.11.2010 r. jako datę początkową naliczania odsetek umownych od kwoty niespłaconej pożyczki (k. 45). Ponadto data ta jako data wymagalności roszczenia została przyjęta przez biegłego do przeprowadzenia obliczeń rzeczywistej wysokości zadłużenia. Założenia biegłego nie były przez strony kwestionowane. Na datę 24.11.2010 r. wskazał także pełnomocnik pozwanej podczas ostatniej rozprawy. Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy jak miarodajną dla liczenia terminu przedawnienia przyjął datę 24.11.2010 r.

Nie ulega wątpliwości, że bieg terminu przedawnienia roszczenia został w sprawie przerwany względem pierwotnego wierzyciela Bank (...) S.A. na skutek złożenia wniosku o nadanie klauzuli wykonalności B. Tytułowi Egzekucyjnemu, a następnie na skutek złożenia wniosku o wszczęcie egzekucji. Zgodnie z art. 123 § 1 pkt 1 k.c. bieg przedawnienia przerywa się przez każdą czynność przed sądem lub innym organem powołanym do rozpoznawania spraw lub egzekwowania roszczeń danego rodzaju albo przed sądem polubownym, przedsięwziętą bezpośrednio w celu dochodzenia lub ustalenia albo zaspokojenia lub zabezpieczenia roszczenia.

Jednakże odnosząc się do sytuacji prawnej cesjonariusza strony powodowej (...) S. (...) we W. podkreślić należy, iż jako nabywca wierzytelności niebędący bankiem nie może powoływać się on na przerwę biegu przedawnienia spowodowaną podjęciem czynności związanych z dochodzeniem roszczenia na podstawie bankowego tytułu egzekucyjnego zaopatrzonego w klauzulę wykonalności (por. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 29 czerwca 2016r. III CZP 29/16, Postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 26 października 2016 r., III CZP 60/16, LEX nr 2152395). Wprawdzie w myśl art. 509 § 2 k.c. w razie cesji wierzytelności na nabywcę przechodzi ogół uprawnień przysługujących dotychczasowemu wierzycielowi, co do zasady, nabywca wstępuje więc w sytuację prawną cedenta, w tym również w zakresie przedawnienia, zbycie wierzytelności jest bowiem irrelevantne dla jego biegu, jednakże nie dotyczy to wierzytelności objętej bankowym tytułem wykonawczym. Zgodnie z ugruntowanym w orzecznictwie poglądem uprawnienie do wystawienia bankowego tytułu egzekucyjnego przysługiwało jedynie bankom i tylko na ich rzecz mogła być nadana klauzula wykonalności a niedopuszczalne było nadanie klauzuli na rzecz cesjonariusza nie będącego bankiem (uchwały Sądu Najwyższego z dnia 2 kwietnia 2004 r., III CZP 9/04, OSNC z 2005 r., nr 6, poz. 98, z dnia 22 lutego 2006 r., III CZP 129/05, OSNC z 2007 r., nr 1, poz. 4, z dnia 19 lutego 2015 r., III CZP 103/14). Cesjonariusz nie mógł również kontynuować egzekucji wszczętej przez bank egzekucji na podstawie bankowego tytułu egzekucyjnego.

Jak wskazał Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 29.06.2016 r., III CZP 29/16 (Legalis nr 1469243), wniosek o wszczęcie egzekucji wywołuje skutek przerwy wtedy, gdy pochodzi od wierzyciela wskazanego w tytule egzekucyjnym, na rzecz którego została wydana klauzula wykonalności; nie jest bowiem wystarczająca tożsamość wierzytelności lecz konieczna jest również identyczność osób, na rzecz których czynność ta została dokonana. Skutki prawne postępowania egzekucyjnego wszczętego na podstawie bankowego tytułu wykonawczego związane są więc tylko z podmiotami w nim uczestniczącymi na podstawie tego tytułu w granicach podmiotowych i przedmiotowych ukształtowanych treścią klauzuli wykonalności. Nie może umknąć uwadze, że przerwa biegu przedawnienia została spowodowana czynnością banku zmierzającą do egzekwowania roszczenia, podczas gdy nabywcy nie będącemu bankiem miałyby służyć do jego dochodzenia. Nabywca wierzytelności nie będący bankiem nabywa wierzytelność w swej treści i przedmiocie tożsamą z wierzytelnością zbywającego banku, ale nie wchodzi w sytuację prawną zbywcy wywołaną przerwą biegu przedawnienia i rozpoczęciem biegu na nowo. Czynność wszczęcia postępowania egzekucyjnego przez bank wywołuje materialnoprawny skutek przerwy biegu przedawnienia jedynie w stosunku do wierzyciela objętego bankowym tytułem wykonawczym, natomiast nabywca wierzytelności nie będący bankiem, (...), nie może się powołać na przerwę biegu przedawnienia wywołaną wszczęciem postępowania egzekucyjnego przez pierwotnego wierzyciela będącego bankiem. Wyjątkowość przywileju wystawiania bankowego tytułu egzekucyjnego prowadzi do wniosku, że skoro nie może on być podstawą egzekucji na rzecz innych osób, niż w nim wskazane za wyjątkiem następstwa prawnego po stronie wierzyciela innego banku, to również materialnoprawne skutki wszczęcia postępowania egzekucyjnego jako czynności wierzyciela - banku prowadzącej do przerwy biegu przedawnienia dotyczą wyłącznie tego wierzyciela i nie dotyczą nabywcy nie będącego bankiem.

W świetle orzecznictwa Sądu Najwyższego nie budzi także wątpliwości, że wniosek o wszczęcie egzekucji nie przerywa biegu przedawnienia także w sytuacji, w której komornik umorzył postępowanie egzekucyjne na wniosek wierzyciela, który w toku tej egzekucji dokonał przelewu wierzytelności – tak jak miało miejsce w niniejszej sprawie (tak Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 19.11.2014 r., II CSK 196/14, Legalis nr 1186869 i w postanowieniu z dnia 05.10.2016 r., III CZP 52/16, Legalis nr 1507554).

W uzasadnieniu wyroku z dnia 19.11.2014 r. II CSK 196/14 Sąd Najwyższy stwierdził, że niestosowanie w postępowaniu egzekucyjnym art. 192 pkt 3 k.p.c. (porównaj uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 5 marca 2009 r. III CZP 4/09, OSNC 2010, nr 1, poz. 2) oznacza, iż jeżeli w toku postępowania egzekucyjnego dojdzie do zawarcia umowy przelewu egzekwowanej wierzytelności, to postępowanie egzekucyjne nie zmierza już do zaspokojenia wierzyciela, którego osobę wskazuje tytuł wykonawczy. Nabywca wierzytelności przez umowę przelewu uzyskuje jedynie prawo do wierzytelności objętej dotychczasowym tytułem wykonawczym, a nie uprawnienie do kontynuowania wszczętego wcześniej przez inny podmiot postępowania egzekucyjnego. Z racji następstwa prawnego w wyniku przelewu wierzytelności, prawo stwierdzone w tytule egzekucyjnym na rzecz dotychczasowego wierzyciela wygasa wskutek przejścia na inny podmiot, a tym samym wygasa uprawnienie do prowadzenia postępowania egzekucyjnego

przez pierwotny podmiot. Skutki wiążące się z prowadzeniem postępowania egzekucyjnego na podstawie tytułu wykonawczego odnoszą się bowiem tylko do występujących w tym postępowaniu podmiotów i tego tytułu wykonawczego, na podstawie którego egzekucja była prowadzona. Inne podmioty, w tym nabywca wierzytelności nie mogą z nich korzystać. Należy więc przyjąć, że po umorzeniu postępowania egzekucyjnego, przedawnienie rozpoczęłoby bieg na nowo, zgodnie z art. 124 k.p.c., jednak w tych samych, wynikających z tytułu wykonawczego granicach podmiotowych. Brak zatem podstaw do twierdzenia, że skutek rozpoczęcia biegu przedawnienia na nowo po umorzeniu postępowania egzekucyjnego może odnosić się do sytuacji, w której uprawnionym do wszczęcia ponownej egzekucji jest już wierzyciel inny, niż wymieniony w pierwotnym tytule wykonawczym.

W postanowieniu z dnia 05.10.2016 r., III CZP 52/16 z Sąd Najwyższy dodatkowo wyjaśnił, że stanowisko zajęte przez Sąd Najwyższy we wskazanych orzeczeniach nie narusza zasady wynikającej z art. 513 § 1 k.c. Cesjonariusz uzyskuje bowiem w chwili przelewu wierzytelność w takim kształcie materialnoprawnym, w jakim przysługiwała ona cedentowi. Nie może jedynie korzystać z przysługujących cedentowi indywidualnych, wyjątkowych przywilejów dotyczących egzekucji wierzytelności ani z ich skutków. Żądanie w takiej sytuacji przez dotychczasowego wierzyciela umorzenia postępowania egzekucyjnego jest zachowaniem normalnym i oczywistym jako skutek dokonania przez niego przelewu wierzytelności i niemożności kontynuowania przez cesjonariusza egzekucji na podstawie bankowego tytułu wykonawczego. Oceniane pozytywnie, nie może jednak wywołać skutków prawnych dalej idących, niż umorzenie postępowania egzekucyjnego prowadzonego na podstawie dotychczasowego tytułu wykonawczego w jego podmiotowych i przedmiotowych granicach.

Mając na uwadze powyższe wywody, Sąd stwierdził, że w stosunku do strony powodowej termin przedawnienia biegl bez przerwy od daty wymagalności należności w związku z wypowiedzeniem umowy pożyczki przez pierwotnego wierzyciela Bank (...). Skutkiem upływu terminu przedawnienia jest w myśl art. 117 § 2 k.c. możliwość uchylenia się od zaspokojenia roszczenia. W niniejszym postępowaniu pozwana podniosła zarzut przedawnienia roszczenia w terminie. Należy stwierdzić, iż wraz z należnością główną przedawniły się także roszczenie o zapłatę odsetek za opóźnienie w spełnieniu świadczenia. Ze względu na to, że roszczenie o zapłatę odsetek za opóźnienie w spełnieniu świadczenia ma charakter okresowy, zgodnie z treścią art. 118 k.c., należy do niego stosować trzyletni termin przedawnienia, z tym, że wraz z przedawnieniem się roszczenia głównego przedawniają się roszczenia o świadczenia uboczne, choćby nawet nie upłynął jeszcze termin ich przedawnienia (zob. orzeczenie Sądu Najwyższego z dnia 26 stycznia 2005r. III CZP 42/02, OSNC 2005, nr 9, poz. 149).

Skorzystanie przez dłużnika z przysługującego mu prawa i uchylenie się od zaspokojenia roszczenia obliguje sąd do oddalenia żądania pozwu obejmującego przedawnione roszczenie.

Mając na uwadze podniesienie w niniejszym postępowaniu przez pozwaną zarzutu przedawnienia, powództwo należało uznać za bezzasadne i oddalić, o czym orzeczono w punkcie I sentencji wyroku.

O kosztach procesu orzeczono na mocy art. 98 § 1 i 3 k.p.c.tj. zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu. Pozwana była reprezentowana przez pełnomocnika ustanowionego z urzędu w związku z tym Sąd zasądził od powoda na rzecz adwokata W. P. tytułem wynagrodzenia kwotę 7.200 zł powiększoną o należny podatek VAT, która Sąd ustalił na podstawie § 2 pkt 6 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U. z 2015r. poz. 1800 ze zm.). Dlatego Sąd orzekł jak w punkcie II wyroku. Na mocy art. 113 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych Sąd nakazał pobrać od powoda na rzecz Skarbu państwa kwotę 2.252 zł tytułem wydatków wyłożonych z sum budżetowych, na które to wydatki składały się koszty opinii biegłego. Dlatego Sąd orzekł jak w punkcie III wyroku.